

ת"פ 31947/05/15 - מדינת ישראל נגד נ, דין חיים סאסי, נעם שלמה אנקור

בית משפט השלום בנתניה

05 יולי 2016

ת"פ 31947-05-15 מדינת ישראל נ'

סאסי ואח'

ת"פ 31936-05-15

בפני כב' השופטת הבכירה איטה נחמן
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. דין חיים סאסי
2. נעם שלמה אנקור

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יפעת פינצ'ובר

הנאשם 1 וב"כ עו"ד יוסי פריינטה

הנאשם 2 וב"כ עו"ד ורד חן

[פרוטוקול הושמט]

מז דין

1. הנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המייחס להם תקיפה בצוותא כדי לבצע פשע/גניבה, עבירה על סעיפים 381(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, עבירה על סעיפים 380 + 29(א) בחוק.
2. מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 6.5.15 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, הלך אלמון פדאללה מוחמד (להלן: "המתלונן") יחד עם נוסף שזהותו ידועה למאשימה (להלן: "הנוסף") בכביש בסמוך ליציאה מנורדיה בדרך חזרתם מהעבודה.

בנסיבות האמורות לעיל, נסעו הנאשמים בעקבות המתלון והנוסף ברכב מיצובישי, מ.ר. 66-437-62 (להלן: "הרכב") כאשר נאשם 1 נוהג ברכב ונאשם 2 יושב במושב ליד הנהג.

מיד ובסמוך, עצר נאשם 1 את הרכב בסמוך למתלון והנוסף, ונאשם 2 שאל את המתלון אם מעוניין לרכוש מכשיר טלפון סלולרי מסוג אייפון 5. המתלון השיב בשלילה ואמר שברשותו מכשיר טלפון מסוג אייפון 6 (להלן: "המכשיר").

בהמשך לאמור לעיל, ביקש נאשם 2 לראות את המכשיר, המתלון סירב בעודו אוחז במכשיר בידו ובאותו הרגע חטף נאשם 2 את המכשיר מידו של המתלון וצעק לנאשם 1: "סע סע".

מיד ובסמוך, אחז המתלון בחולצתו של נאשם 2 בניסיון להחזיר את מכשיר הטלפון בעוד שהרכב החל לנסוע וכך נגרר יחד עם הרכב למרחק של כ- 300 מ' עד שנאשם 1 בלם, המתלון נפל כך שהרכב נסע על רגליו.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, נגרמו למתלון חבלות בדמות שפשופים והמטומות על רגליו.

3. הנאשמים הודו במיוחס להם בכתב האישום ובטרם הרשעתם הם הופנו לשירות המבחן לשם הגשת תסקירי חובה בעניינם, שיבחנו בין היתר את שאלת הרשעתם. אין בין הצדדים הסדר לעונש אך המאשימה הצהירה כי עמדתה להרשעה וענישה נלווית.

4. לתיק בית המשפט הוגשו תסקירי שירות המבחן אודות שני הנאשמים.

א. מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם 1 עולה כי הנאשם בן 19, רווק, נעדר עבר פלילי, סיים 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה. הנאשם הדגיש בפני שירות המבחן כי לאורך חייו ניהל אורח חיים תקין ונורמטיבי ללא מעורבות עם חברה שולית. הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי כיום ממתין לגיוסו לצה"ל, ביטא מוטיבציה גבוהה לגיוס וללקיחת חלק בחובותיו למדינה. הנאשם הוסיף כי בחודש ספטמבר 2015 החל לעבוד כמנהל מכירות ארצי בחברה יבוא ושיווק בגדים. הנאשם הציג לשירות המבחן מכתב ממעסיקו, ממנו עולה כי הוא ממלא תפקידו באופן חיובי ביותר, נושא אחריות רבה ומגלה יכולות גבוהות.

בפני שירות המבחן, הנאשם לקח אחריות מלאה על חלקו בעבירות דנן, תיאר התנהגותו כתגובה אימפולסיבית וללא תכנון מוקדם, הוא התקשה להבין המניעים להתנהגותו, חש בושה, אשמה והביע חרטה עמוקה על כך. הנאשם הדגיש בפני שירות המבחן כי לא ביקש לקבל רווח כספי, כמו גם לפגוע במכוון במתלון וכי התנהגות זו אינה מאפיינת אותו ולא את סביבתו. הנאשם תיאר כי פעל מתוך בהלה ובלבול וכי נענה להוראות הנאשם 2 להמשיך בנסיעה.

שירות המבחן התרשם ממסוגלותו של הנאשם להכיר באחריות על מעשיו, הבנתו חומרתם, תחושת החרטה הכנה שחש בגינם, הבנתו פגיעתו במתלון, הבושה והאשמה שחש בעקבות מעשיו. הנאשם שיתף את שירות המבחן בחששו להשפעה שתהיה לתוצאת הליך זה על גיוסו

לצה"ל והביע מוטיבציה גבוהה להתגייס, כמו גם השפעת ההרשעה על תכניותיו בעתיד.

שירות המבחן נפגש עם אמו של הנאשם והתרשם מחריגות מעשיו של הנאשם בתיק דנן, לאורח חיי משפחתו הנורמטיבי.

עוד התרשם שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם הינה נמוכה וכי לא עומדים בבסיס התנהגותו של הנאשם דפוסים עברייניים. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להעמיק ולהתבונן בחלקו בביצוע העבירות.

אשר להליך הטיפול, הנאשם ביטא נכונות להשתלב בשיחות פרטניות. נוכח כל אלו, שירות המבחן המליץ להעמיד הנאשם בצו מבחן למשך שנה, להשית עליו צו של"צ בהיקף של 150 שעות, בצורה שתאפשר גיוסו לצה"ל.

אשר להרשעת הנאשם, שירות המבחן המליץ לסיים ההליך ללא הרשעתו וזאת לנוכח גילו של הנאשם, העדר עבר פלילי לחובתו, והאפשרות לפגיעת ההרשעה בעתידו.

ב. מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם 2 עולה כי מדובר הנאשם בן 19, רווק, נעדר עבר פלילי, מועמד לגיוס לשירות צבאי אך בשל מעורבותו זו גיוסו נבחן על ידי הגורמים הרלוונטיים. הנאשם סובל מהפרעות קשב וריכוז, הוא סיים 12 שנות לימוד עם בגרות חלקית, ובתום לימודיו החל לעבוד בנגריה. הנאשם הציג בפני שירות המבחן מכתב המלצה ממנהלו, ממנו עלה כי הוא עובד חרוץ, שאפתן, בעל מוטיבציה גבוהה ללמידה ולעבודה ומבצע עבודתו נאמנה.

בהתייחסותו לעבירות דנן בפני שירות המבחן, הנאשם לקח אחריות על ביצוע, הביע חרטה וצער על הפגיעה במתלונן גם הדגיש כי לא הייתה לו כוונה לפגוע במתלונן. שירות המבחן התרשם כי הנאשם פעל באופן אימפולסיבי מבלי שלקח בחשבון את השלכות מעשיו, הוא מכיר באחריותו על מעשיו, מבין את חומרתם, חש תחושות של בושה וצער.

מכלל הפרמטרים שבדק שירות המבחן, עולה רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם, שגם במידה וינקוט בהתנהגות אלימה, חומרתה הצפויה תהיה גם היא נמוכה.

לאור כל אלו, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם צו מבחן למשך שנה, במהלכה יסייע לו שירות המבחן למצות הליך גיוסו, וכענישה קונקרטית וחינוכית, המליץ להשית עליו צו של"צ בהיקף של 150 שעות, במשתלה העירונית בנתניה.

לגבי שאלת הרשעתו של הנאשם, ציין שירות המבחן כי מאחר ומדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם שאינה מאופיינת בדפוס התנהגות עברייניים, כמו כן, בשל הפגיעה של ההרשעה בעתידו של הנאשם, הן בטווח הקרוב, בעת גיוסו לצה"ל והן האפשרות לפגיעה עתידית בתעסוקתו, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב את ביטול הרשעתו. כמו כן, המליץ לחייב את הנאשם לשלם פיצוי למתלונן, שיהא מתון ויתאים את גילו של הנאשם, לצד התחייבות.

5. הנאשמים הופנו לממונה על עבודות השרות לקבלת חוות דעת באם הם כשירים לבצע עונש מאסר בתנאי עבודות שרות. מחוות הדעת שהתקבלו עולה כי הנאשמים אכן כשירים לריצוי עונש מאסר על דרך עבודות שירות.
6. ב"כ המאשימה, בטיעוניה לעונש, הפנה לחומרת מעשיהם של הנאשמים, שתקפו את המתלונן בצוותא על מנת לבצע את הגניבה וכן תקפו אותו תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הוסיף והפנה לעובדות כתב האישום ולנסיעת הנאשמים בזמן שהמתלונן אוזח תפוס ברכב.
- עוד הפנה ב"כ המאשימה לאמור בתסקיר שירות המבחן אודות הנאשם 1, על הפער עליו התקשה הנאשם לגשר בין חומרת התנהלותו לבין טענתו לאורח חיים תקין כמו גם לניתוק הרגשי העולה סביב התייחסותו לעבירות. ואילו הנאשם 2 שלקח אחריות, שירות המבחן המליץ לשקול אפיק שיקומי ולבטל הרשעתו על מנת לא לפגוע בעתידו.
- ב"כ המאשימה ציין כי על פי פסיקת בית המשפט העליון, בהעדר פגיעה קונקרטית, אין בגיל ובהעדר עבר פלילי כדי להוביל להימנעות מהרשעה. הוסיף כי חומרת העבירות מחייבת הרשעת הנאשמים.
- תוך הפניה לאסמכתאות, טען ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.
- ב"כ המאשימה הוסיף והפנה לנזק שנגרם למתלונן שפונה לבית חולים.
- נוכח האמור לעיל, עתר ב"כ המאשימה להשית על הנאשמים וענש של מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן, הן בגין הנזק שנגרם לגופו והן בגין הטלפון שגנבו ממנו הנאשמים.
7. כעד לעונש מטעם המאשימה, העיד המתלונן, ע"ת/3, הוא תיאר את תחושותיו הקשות בעקבות האירוע, את הנזק והכאבים שנגרמו לו ובעיניים הוא לא עבד לתקופה של כחודשיים וביקש לקבל את הטלפון שגנבו ממנו הנאשמים, בחזרה.
8. ב"כ הנאשם 1, הגיש טיעונים כתובים לעונש, בהם הפנה, בין היתר, לחלקו של הנאשם אותו מייצג באירוע, כשלטענתו הוא לא היה היוזם והמניע לביצוע העבירות ואל הייתה בינו לבין המתלונן שום אינטראקציה, אלא שהנאשם 2 ניגש למתלונן והפציר בנאשם 1 לנסוע לאחר שגנב את הטלפון ממנו. הסנגור גורס כי חלקו של הנאשם 1 נובע מעצם נוכחותו בזירה. הסנגור הוסיף כי המתלונן תרם בעצם אחיזתו בנאשם 2, להשתלשלות העניינים.
- הסנגור הפנה לחומר הראיות, אך איני מקבלת הפנייתו זו, משלא הונח בפניי חומר זה ומאחר והנאשמים הודו בכתב האישום ללא שנוהל הליך של הוכחות.

הסנגור הוסיף כי העבירה שיוחסה לנאשמים הינה תקיפה כדי לבצע גניבה, ולא גניבה, זאת מאחר ובחיפוש שנעשה אצל הנאשמים לא נמצא הטלפון של המתלונן, ולגישתו לא נעשו פעולות חקירה נוספות על מנת למצו.

הסנגור מפנה אצבע מאשימה למתלונן בשל אחיזתו בחולצת הנאשם 2 ובדלת הרכב שנסע, כמו כן, בשל אי הזמנתו משטרה. עוד ציין הסנגור כי התנהגותו של הנאשם 1 נבעה מחששו מהמתלונן שהכניס את גופו לרכב, ולגישתו, תקף את הנאשם 2, לכן הוא נבהל ונסע.

מכאן, טען הסנגור כי מעשיו של הנאשם נמצאים ברף הנמוך של החומרה.

אשר לנסיבותיו של הנאשם, טען הסנגור כי מדובר בבן 19, נעדר עבר פלילי, שזוהי לו הסתבכות ראשונה בחייו, בה הוא הודה בהזדמנות הראשונה, שיתף פעולה, לקח אחריות וחסך זמן שיפוי. עוד טען הסנגור כי הנאשם הביע חרטה והבנה עמוקה למעשיו, וכי מאז ביצע המעשים חלפה כשנה ומאז הוא לא שב והסתבך בפלילים ולא הפר את התנאים המגבילים בהם שהה.

הסנגור הפנה לחשיבות תסקיר שירות המבחן כעולה מהפסיקה, ולאמור בתסקיר אודות הנאשם 1 ועתר לאמץ את המלצותיו.

לגישת הסנגור ישנו סיכוי ממשי כי הנאשם 1 ישתקם, שביצע את העבירות בהיותו "בגיר-צעיר", על גבול הקטניות, וגרס כי בנסיבותיו של הנאשם יש להעדיף את השיקום ולחרוג ממתחם העונש ההולם, על דרך ביטול הרשעתו ואימוץ ההמלצות העולות מתסקיר.

אשר לפגיעה של ההרשעה בעתידו של הנאשם 1, ציין הסנגור כי הרשעה עלולה למנוע את גיוסו לצה"ל, בעוד הנאשם מביע נכונות גבוהה מאוד לגיוס ליחידה קרבית אך גיוסו נדחה מזה חודשים בשל הליך משפטי זה. עוד הוסיף הסנגור כי הנאשם מעוניין בלימודי ראיית חשבון בעתיד, אך הרשעתו תמנע ממנו זאת.

9. ב"כ הנאשם 2, בטיעוניה לעונש, חלקה על טיעוני ב"כ הנאשם 1 אשר לגישתה הציג את הנאשם 2 כדומיננטי באירוע, וציינה כי הדבר נוגד את הודאת הנאשמים בביצוע העבירות בצוותא חדא.

הסנגורית ציינה כי הנאשם בחור צעיר, נורמטיבי, סיים 12 שנות לימוד, עבד במקביל, עזר בפרנסת המשפחה ובכוונתו להתגייס ליחידה קרבית. לגישת הסנגורית, הרשעה תגרום לנזק ממשי לנאשם, בדמות אי גיוסו לצה"ל. הסנגורית הפנתה לתסקיר שירות המבחן ולאמור בו אודות החרטה הכנה והמחיר ששילם הנאשם בשל הסתבכותו זו.

הסנגורית עתרה לבטל הרשעת הנאשם, להעדיף את האפיק השיקומי בעניינו ולאמץ המלצות שירות המבחן.

שני הסנגורים חלקו על טענות המתלון באשר לנזק שנגרם לו.

10. כעדה לעונש מטעם ההגנה העידה אמו של הנאשם 2, שמסרה כי היא ובני משפחתה אינם "גאים" במעשיו של הנאשם, הוסיפה כי אביו של הנאשם נפטר בעת שהנאשם היה צעיר ומאז היא מגדלת אות ילדיה בכוחות עצמה, הנפתה לעובדת היותה מורה בבית ספר תיכון, ומעולם העדר דמות אבהית בחיי ילדיה לא היווה להם מכשול. העדה הפנתה ליתר בניה ולהישגיהם בלימודים ובצבא. העדה הוסיפה כי הנאשם נהג להיות עצמאי, עבד ולמד, מנהל זוגיות מזה כשלוש שנים. לגישת העדה הסתבכותו של הנאשם הינה מעידה שקשה להסביר אותה, והנוגדת את החינוך הערכי בבית. העדה ביקשה לסייע לנאשם בשיקומו ובגיוסו לצה"ל, ותיארה את השפעת האירוע על הנאשם.

11. הנאשם 1, בדבריו האחרונים, הביע חרטה על מעשיו, מסר הוא מתבייש בהם נורא, וביקש שבית המשפט יתייחס לאמור בתסקיר שירות המבחן. הנאשם הוסיף כי פניו מועדות קדימה לכיוון לימודים אקדמאים וגיוס לצבא, שנדחה מזה כשנה, לעומת חבריו שכבר התגייסו. הנאשם ציין כי כיום הוא עובד כסוכן חברה לשיווק בגדים.

12. הנאשם 2, בדבריו האחרונים, הביע צער, חרטה ובושה על מעשיו, ציין כי עד היום אינו יכול לדבר עליהם ולהסבירם. הנאשם ציין כי בחיים לא החסירו ממנו דבר, הוא עובד מגיל צעיר ב-2 עבודות, קיבל צו גיוס ליחידה קרבית אך בשל תיק זה גיוסו נדחה.
הנאשם הוסיף כי הוא מוכן לשלם כל פיצוי למתלון.

שאלת הרשעת הנאשמים:

13. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, המלצות שירות המבחן ומכלול נסיבות העניין, נחה דעתי כי יש להרשיע את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום.

הכלל הוא, כי משעבר נאשם עבירה המיוחסת לו בכתב האישום, הוא יורשע וייענש כהוראת האינטרס הציבורי ולשם הגשמת מטרות הענישה.

בע"פ 2513/96 מ"י נ' שמש, פד"י נ (3) 682, נפסק כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת כאשר אין צידוק ממשי להמנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת שוויון לפני החוק". (שם בעמ' 638)

בע"פ 2083/96 כתב נ' מ"י, פדי נב (3) 337, נקבע כך:

"...הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל". (שם בעמ' 342)

וברע"פ 54/15 פלוני נ' מ"י, (מיום 27.1.15), חזר בית המשפט העליון והדגיש כי:

" בכל הנוגע לשאלה שעניינה הפגיעה בצורכי שיקומו של הנאשם, נקבע, כי אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי", ויש להצביע על קיומו של נזק "מוחשי וקונקרטי" אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (31.12.2012))."

בעניין הרשעה בעבירות רכוש שעניינן גניבת מכשיר סלולארי, כשהנאשם הוא "בגיר-צעיר", קבע כב' השופט שהם ברע"פ 3989/15 גוזלאן נ' מ"י, (מיום 20.1.15), כך:

"אזכיר את שקבעתי ברע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.4.2014): "גם בנוגע להימנעות מהרשעתו של קטין, יש להראות כי ההרשעה תוביל לפגיעה מהותית וקונקרטית בעתידו או בשיקומו [...] על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בבגיר, או ב'בגיר צעיר'". אינני רואה כל הצדקה לסטות, בעת הזו, מדברים אלו, ומכל מקום אף איני נדרש לכך בנסיבות דנן. זאת שכן, סבורני כי אין מקום להורות על ביטול הרשעתו של המבקש, בעיקר, לנוכח חומרת העבירות אותן הוא ביצע. כידוע, "המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי דופן, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה" (הלכת כתב).

בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה. התרשמתי כי נסיבות שכאלו אינן מתקיימות בעניינם של הנאשמים שבפניי.

כמו כן, הנאשמים לא הצביעו על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לשיקומם מעצם הרשעתם ואין די באפשרות פגיעה תעסוקתית עתידית או פגיעה בדימוי העצמי על מנת לסיים הליך ללא הרשעה. כמו כן, אין כל וודאות בדבר אי גיוסם לצה"ל במידה ויורשעו, עניין זה נתון לוועדה צבאית ששוקלת טעמים נוספים, מלבד הרשעה ואין בעצם ההרשעה כדי לסכל גיוס לצבא.

בנוסף, חומרת העבירות אינה מאפשרת נקיטת גישה כה סלחנית עד כדי סיום ההליך ללא הרשעת הנאשמים. עבירות מהסוג הזה שביצעו הנאשמים מחייבות ענישה מוחשית שתדגיש את הסלידה שחשה החברה ממי שפוגע בקניינו, גופו ותחושת בטחונו של אחר, ענישה מוחשית זו אינה אפשרית ללא הרשעת הנאשמים.

על כן, לא מצאתי כי הנאשמים עומדים בתנאים הקבועים בפסיקה לצורך סיום ההליך בעניינם ללא השערותם, ואני מרשיעה את הנאשמים בביצוע תקיפה בצוותא כדי לבצע פשע/גניבה, עבירה על סעיפים 381(ג) בחוק ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, עבירה על סעיפים 380 + 29(א) בחוק.

אוסף כי אני מקבלת את עמדת ב"כ הנאשם 1 שביקש לבצע אבחנה בין שני הנאשמים ולקבוע כי הנאשם 2 היה הדומיננטי באירוע. ראשית, הנאשמים הודו בביצוע העבירות בצוותא חדא ואין בפניי אלא עובדות כתב האישום, כך שכל הפניה לחומר הראיות שלא הובא בפניי אינה רלוונטית. שנית, הנאשם 1 לא ביצע כל מעשה אשר היה בו למנוע מהנאשם 2 לבצע את העבירות או למצער למנוע השתלשלות המעשים שהביאו לכדי הפגיעה בגופו של המתלונן, ולא שוכנעתי כי נוכחותו של הנאשם 1 בזירה הייתה "תמימה". הנאשמים לא נרתעו מניסיונו של המתלונן להיאחז בנאשם 2 על מנת למנוע מהם מנוסה מהמקום לאחר שגנבו לו את הטלפון, אלא שהם המשיכו בנסיעתם, תוך כדי שהמתלונן נגרר ועת עצרו, הרכב עלה על רגלו של המתלונן.

לא למותר לציין כי הנאשמים לא הביעו צער בפני המתלונן שנכח בדיון הטיעונים לעונש, לא התנצלו בפניו, לא השיבו לו את הטלפון שגנבו ממנו כעולה מכתב האישום וגם לא שילמו לו כל פיצוי בגין הטלפון והנזקים הפיזיים שגרמו לו במעשיהם, אף לא בדמות הפקדת סכום כסף בידי המאשימה שתעבירו למתלונן. כמו כן, טענת ההגנה שהנזקים שנגרמו למתלונן, נגרמו "באשמתו" משאחז בחולצת הנאשם 2 וכך הוא "תרם" לאירוע מלמד על אי הפנמת פסול במידה מסוימת.

אשר להמלצת שירות המבחן, כידוע, בית המשפט אינו כפוף להמלצותיו וברע"פ 9151/06 מזרחי נ' מ"י, (מיום 15.11.06) נקבע בהקשר זה כך:

"על-אף ששירות המבחן הינו גוף מקצועי חיוני, אשר בית-המשפט נעזר בו ומכבד את המלצותיו, אין הוא מחויב לקבל אותן. תפקידו השופט הינו האיזון בין השיקול הטיפולי והשיקומי, המתבטא בהמלצות שירות המבחן ובין שיקולים אחרים, העומדים בבסיס הענישה הפלילית...".

דין

14. כמצוות המחוקק בסעיף 40 ג' (א) בחוק, בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשי העבירות שביצעו הנאשמים, בהתאם לעיקרון המנחה הקבוע בסעיף 40 ב' בחוק, יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

הערך החברתי שנפגע

15. במעשיהם פגעו הנאשמים בערכים חברתיים בדמות קניינו של הפרט, פרטיותו ותחושת בטחונו האישי וכן שלמות גופו.

מדיניות הענישה הנהוגה ומתחם העונש ההולם

16. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשעו הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בתופעת גניבת מכשירים סלולאריים שהפכה למכת מדינה, ובתפקיד בית המשפט, בהעברת מסר מתבקש, באמצעות השתת עונשים חמורים על מי שפוגע במעשיו במאבק בתופעה זה.

יפים לענייננו הדברים שנקבעו ברע"פ 3989/15 הנ"ל, בזו הלשון:

"יש לתת את הדעת על המגמה הכללית להרתיע עבריינים מפני שוד או גניבת מכשירים סלולאריים, אשר הפכו, זה מכבר, ל"מכת מדינה".

בע"פ 8627/14 דביר נ' מ"י, (מיום 14.7.2015), נושא גניבת טלפון סלולרי קיבל התייחסות רחבה, ובין היתר נקבע:

**"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר
הסמארטפון הפך מהמכשיר לידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא הפרזה לומר כי בטלפון
הסלולרי טמון סיפור חיינו של האדם בהידנא,
באשר אצורים בתוכו זכרונות משמעותיים מחייו של האדם,
לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי-תמונות של עצמו ושל יקיריו,
כתובות מספרית לטלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי זכורות ולוחשנה,
ועוד, לא לאלאדם מגבה את תוכן המכשיר" בענ"ש חזרה הפרטים לעיתים אינן אפשריות לעית
מכרוך במשאביזמן וממון."**

17. לאחר שעיינתי באסמכתאות הרלוונטיות מבין אלו אליהן הפנו ב"כ הצדדים ואסמכתאות נוספות מבתי המשפט השונים, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם הינו החל מ-6 ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

חריגה ממתחם העונש הראוי

18. סעיף 40ד(א) בחוק קובע כי חריגה ממתחם העונש ההולם תהא אך אם בית-המשפט מצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם.

במקרה שבפניי מדובר בשני צעירים שזוהי הסתבכותם הראשונה עם החוק, התרשמות שירות המבחן הינה חיובית ונראה כי הם ברי שיקום. במקרה דנן, חריגה ממתחם העונש ההולם אפשרית וזאת בדרך ריצוי המאסר בעבודות שירות והימנעות מהשמת הנאשמים מאחורי סורג ובריח.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות

19. במסגרת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות יש לקחת בחשבון את קיום הנסיבות הבאות:

התכנון שקדם לביצוע העבירות; על אף האמור בתסקירי שירות המבחן, נסיבות האירוע מעלות תכנון ותחכום במעשיהם של הנאשמים שניצלו את עובדת היותם ברכב ונסעו לאחר ביצוע העבירה הראשונה על מנת להימלט מהמקום.

חלקו היחסי של כל נאשם בביצוע העבירות; הינו שווה לאור הודאתם בעובדות כתב האישום בביצוע העבירות בצוותא.

הנזק שנגרם מביצוע העבירות והנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות; המתלונן "נגרר" למרחק של כ- 300 מ' כאשר הרכב בו נסעו הנאשמים המשיך בנסיעה בניסיון להימלט מהמקום עם המכשיר שגנבו, ולאחר שהרכב נבלם, המתלונן נפל והרכב נסע על רגלו והוא נחבל כמתואר בכתב האישום. ברור שהיה צפוי להיגרם נזק חמור יותר למתלונן אילו היה נדרס על ידי גלגלי הרכב.

לא הובאו לידיעת בית המשפט הסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירות;

לא נגרעה יכולתם של הנאשמים להבין את אשר הם עושים, את הפסול שבמעשיהם או את משמעות מעשיהם, הם אינם קרובים לסייג לאחריות הפלילית והיו יכול להימנע מהמעשים עליהם הייתה להם שליטה מלאה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

20. כמצווה על בית המשפט בסעיף 40יא בחוק יש לקחת בחשבון, בעת ענישת הנאשמים, את נסיבותיהם האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. במקרה דנן נסיבות אלו נלמדו מטיעוני ההגנה, מתסקירי שירות המבחן ומדברי הנאשמים.

מדובר בשני נאשמים צעירים, בני כ-19, היינו בבחינת "בגירים-צעירים", רווקים, נעדרי עבר פלילי, עובדים לפרנסתם בעבודות קבועות. הליך גיוסם של הנאשמים תלוי ועומד כיום בשל הסתבכותם זו. הנאשמים הודו במיוחס להם, נטלו אחריות והביעו צער וחרטה על מעשיהם. הם שיתפו פעולה עם שירות המבחן, אך לא עשו כל מאמץ על מנת לתקן את תוצאות העבירות בדמות פיצוי למתלונן, כאמור לעיל.

21. לאור האמור לעיל הנני משיתה על כל אחד מהנאשמים את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך 6 חודשים.

לאחר קבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות, לפיה, הנאשמים יכולים לעבוד בכל עבודת שירות ללא מגבלה וניתנת המלצה על ידי הממונה להציב הנדונים בעבודת שירות ציבורית, אני מורה כדלקמן:

הנאשמים ירצו את עבודות השירות במקום העבודה מועצה מקומית אבן יהודה ברח' המייסדים 53 אבן יהודה, 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות יומיות.

הנאשמים הביעו את הסכמתם למקומות העבודה הנ"ל להמרת המאסר בפועל בעבודות שירות. הריני קובעת, שהנאשמים יישא את עונש המאסר שהוטל עליהם בתיק זה ולמשך תקופה של 6 חודשים בעבודות שירות.

תחילת ריצוי עבודות השירות לנאשם 1 ביום 24.7.16 והנאשם יתייצב בפני המפקח על עבודות השרות בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש מרכז ת.ד 81 רמלה.

תחילת ריצוי עבודות השירות לנאשם 2 ביום 11.8.16 והנאשם יתייצב בפני המפקח על עבודות השרות בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה במפקדת גוש מרכז ת.ד 81 רמלה.

הובהר לנאשמים כי עליהם לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי אם יחול בכתובות מגוריהם, וכי עליהם לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע וכל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר ממש.

לא יתייצב מי מהנאשמים לריצוי המאסר בעבודות שירות - תיחתם פקודת מאסר.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והנאשמים לא יישאו עונש זה אלא אם יעברו בתוך 3 שנים מהיום

עבירות כנגד הגוף או הרכוש מסוג פשע.

ג. הנאשמים יעמדו בפיקוח שירות המבחן למשך 12 חודשים מהיום.

הוסבר לנאשמים כי אם לא יעמדו בתנאי צו המבחן, ניתן יהיה להחזירם לביהמ"ש ולהוסיף על עונשם.

ד. כל אחד מהנאשמים ישלם קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

ה. כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי בסך 3,000 ₪ למתלונן, ע"ת/3.

הקנס והפיצוי יקוזזו מתוך ההפקדה ע"ס 2,000 ₪ שהפקיד כל אחד מהנאשמים בתיק המ"י 14755-05-15, והיתרה על סך 2,000 ₪ לכל נאשם תשולם בתוך 60 יום מהיום.

כל סכום שיופקד בקופת בית המשפט יזקף תחילה לטובת הפיצוי.

המאשימה תודיע למתלונן על פסיקת הפיצוי לטובתו ותעביר למזכירות בית המשפט בתוך 3 ימים את פרטיו העדכניים.

הנאשמים מתבקשים לגשת למזכירות ביהמ"ש ולקבל לידיהם שובר תשלום.

מוצגים - יוחזרו לבעלים ובהעדרם יחולטו או יושמדו לפי החלטת קצין ממונה.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן שידווח לבית המשפט בסיום צו המבחן.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות שידווח לבית המשפט בסיום ביצוע עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום

ניתנה והודעה היום כ"ט סיוון
תשע"ו, 05/07/2016 במעמד
הנוכחים.
איטה נחמן, שופטת בכירה

הוקלדעלידיסופיהעטיה